

Hejsek 4

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXII prosinec 2016

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Zdárně jsme urazili 50 km a na většině to vůbec nebylo poznat! Vypadá to, že Vpředáci urazí prakticky libovolnou vzdálenost. Jen tak dál.

Haf! Haf! Haf!

Štěkám vše nejlepší k narozeninám Majdě. Snad jsem na nikoho nezapomněl v prosinci vás opravdu mnoho není.

Haf! Haf! Haf!

Kuba s plnou pusou bagety kňourá na 11. kilometru: „Pome, já už nemůžu.“ Pom: „Já to za tebe klidně dojím.“

Haf! Haf! Haf!

Čeká nás vánoční výprava. Pojedeme do Českého ráje, do Zápudova. Letos to bude opravdu chlapácká výprava, neboť se tam sejdou všechny naše funkční jednotky, tedy družina nejmenších, náš klasický oddíl a družina nejstarších.

Haf! Haf! Haf!

Na vánoční výpravu si nezapomeňte vzít s sebou cukroví a dárek do tomboly – tedy vlastnoručně vyrobený dárek, ze kterých si potom budeme všichni losovat.

Haf! Haf! Haf!

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

V listopadu jsme nezahláli. Nejprve se nám povedlo najít ukradené zákusky z cukrárny paní Hájkové a v Kunratickém lese jsme viděli skřítky.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Blíží se Vánoční výpra-

va, na které budeme mít tradiční tombolu. Každý Vpředák potřebuje do tomboly vlastnoručně vyrobený dárek!

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Pejsek štěká dodatečně všechno nejlepší Františkovi!

Co budeme dělat my menší?

1. 12. Schůzka (17:00–18:30)
8. 12. Schůzka (17:00–18:30)
9. 12. Čaj (16:00–19:00)
15. 12. Schůzka (17:00–18:30)
- 16.–18. 12. Vánoční výprava
22. 12. Vánoční schůzka (17:00–18:30)

A dále...

20. 1. Čaj (16:00–19:00)
22. 1. Výprava do ZOO
25. 2. Výroční výprava
- 24.–26. 3. Víkendová výprava
- 16.–17. 4. Velikonoční výprava
- 19.–21. 5. Oddílové hry o štítek táborníka
4. 6. Poklad

Co budeme dělat my větší?

- 6. 12. Oddílovka (16:30–19:00)
- 9. 12. Čaj (16:00–19:00)
- 13. 12. Družinovky (16:30–19:00)
- 16.–18. 12. Vánoční výpava
- 20. 12. Vánoční schůzka (16:30–19:00)

A dále...

- 20.–22. 1. Bruslení
- 17.–19. 2. Výprava na Sázavku
- 25. 2. Výroční výprava
- 1.–2. 4. Divadelní festival
- 13.–17. 4. Velikonoce
- 28. 4. – 1. 5. Přejchod hor
- 19.–21. 5. Štítek taborníčka
- 9.–11. 6. Poklad a výprava na vodu

Časopis Pejsek vyhlašuje

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

JEŽŠÍMARJA TO BYL ROKENROL!
na téma

Povídky a básně zasílejte na Vosovu e-mailovou adresu
vosafilip@seznam.cz,
nebo mu rukopis předejte na schůzce.
Uzávěrka je 31. 1. 2017.

Všechna díla vyjdou v literární příloze únorového Pejseka a jejich autoři získají 5 bodů do bodování. Odborná porota odmění nejúspěšnější autory hodnotnými cenami.

VÁNOCE MÁM RÁD. SVÁTKY KLIDU A MÍRU...

LIDÉ SE CPOU CUKROVÍM A DOBROTAMI

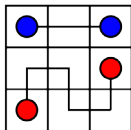

TAKŽE JSOU KRÁSNE VYPASENÍ
A UTÍKAJÍ POMALU

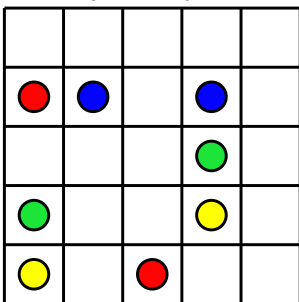
Spojování teček

Pravidla jsou jednoduchá. Spoj stejně barevné tečky tak, abys čarami zaplnil celou mřížku a čáry se nekřížily. Své řešení ukaž Pomerančovi a dostaneš pár bodů do bodování.

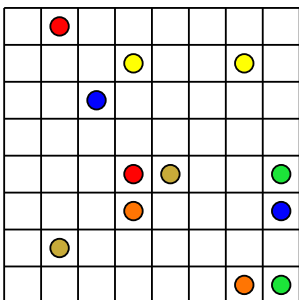
Takto vypadají
správně spojené
tečky.

Pro mladší (do 5. třídy včetně):

Pro starší (od 6. třídy včetně):

Štěně

Okolo vánoc dělá myška často neplechu tentokrát se pustila do vá-

nočního stroměčku. Pokud najdeš 10 věcí, které myška pozměnila, sebrala či přidala a řekneš to Týně nebo Majdě získáš 2 body do bodování.

Výprava s rodiči

Sešli jsme se u obory Hvězda, kde nás poprosila o pomoc samotná policie. Paní Hájkové totiž den předtím ukradli zboží z cukrárny. Zloděje policie zatím nechytla, ale našla plánek obory Hvězda se zakreslenými stanovišti. Podle odhadu policejních expertů se na vyznačených místech nacházeli indicie vedoucí k ukradenému zboží. Jako nejvyhlášenější experti na hledání ztracených věcí jsme žádost o pomoc nemohli odmítnout, a tak jsme se vydali do terénu najít všechny indicie. Hledání indicií vůbec nebylo snadné – jednu indicii jsme museli hledat ve vysoko zavěšeném pytlíčku, kvůli další jsme chytali rybičky, dostávali se přes ostrovy za pomoci omezeného počtu končetin, získávali kód k obálce, skládali jsme obrázek sovy... Nakonec jsme všechny indicie získali a vyčetli z nich, kde se ukradené zboží nachází. Paní Hájková měla velikou radost a o část cukrovinek se s námi podělila.

Výprava za skřítky do Kunratického lesa

Plní energie jsme vyrazili do hlubin Kunratického lesa. Doufali jsme, že tam uvidíme skřítky. Aby se nám spíše ukázali, vyzkoušeli jsme si mnoho činností, které skřítkci mají umět. Začali jsme stavbou domečků pro skřítky. A povedli se nám krásně – všechny byly bytelné, byl v nich stůl a postel, měly velkou krásnou zahradu a některé dokonce i fotbalové hřiště, nebo větrný mlýn. Pak jsme dostali hlad, a tak jsme zkoušeli sníst rohlíky stejně jako skřítkové – bez rukou. Posilnění jsme došli k hradní zřícenině, kde jsme shlédli souboj rytířů, To nás inspirovala, takže jsme si vyzkoušeli souboje v kradení listů. U lesního altánku jsme zase dávali dohromady zvířecí rodinky. V lese jsme našli i mnoho zvířecích stop, které jsme museli zachraňovat před zlým skřetem, aby je skřítkům nezničil. Zkusili jsme si i oblíbenou skřítkčí hru – lesní kuželky. Ke konci našeho výletu jsme dělali sochy skřítků – hrdinů. A naše snažení bylo úspěšné – plaché skřítky alespoň na chvíličku někteří z nás viděli!

Výprava na 50 km

V pátek po čaji se třináct z nás (to jest osm statečných dětí, včetně pěti poprvé zúčastněných, a pět vedoucích) vypravilo do Voznice, odkud jsme vyráželi pokorit padesát kilometrů. Nejdříve jsme dojeli na Smíchovské nádraží, odkud nám jel autobus, a krátce po deváté jsme dorazili do Voznice. Po chvíli jsme i přes menší zmatky s cestou dorazili na Bobrovu chatu, kde jsme přespávali. Před spaním jsme venku chvíli hráli hlídku a potom už jsme se jen rozdělili na ty, kteří s Pomerančem ráno prvních deset kilometrů poběží (byli to Kuba V. se Štěpánem H.), a tudíž vyrazí spát o patro výše, a ty, kteří prostě půjdou. Budík jsme nastavili na šestou, respektive sedmou hodinu ranní. Odhad na to, kdy dorazíme do Prahy, byl Pomerančem stanoven na 19.45.

Ráno jsme se vzbudili, oblékli, uvařili si čaj a u toho čtyřikrát vyhodili pojistky, sbalili spacáky a urychleně vyrazili na cestu. Venku byla sice ještě tma, ale nic nám nebránilo v nasazení poměrně rychlého tempa. Náš první cíl bylo náměstí v Dobříši, které bylo vzdáleno přesně deset kilometrů a kde jsme měli sraz s běžícími a s Aničkou, která s námi bohužel nemohla jet předchozí den. Okolo půl deváté jsme dorazili na náměstí, našli Aničku a po chvíli se objevili i naši odvážní běžci. Nasnídali jsme se, vyfotili se u cedule a vyrazili dál.

Cesta nám ubíhala docela rychle – povídali jsme si, jedli sladkosti, kochali se okolím zahaleným mlhou a najednou jsme za sebou měli dvacet kilometrů. Objevíli jsme zde velmi nahnuté odpočívadlo, na kterém jsme se napili ještě teplého čaje, chvílnku si odpočinuli a s vidinou oběda na třicátém kilometru pokračovali. Pár kilometrů před onou vytouženou třicítkou jsme potkali něco, co jsme úplně nečekali, a to asi celkem velký cyklistický závod. Míjel nás tedy cyklista za cyklistou, ale naštěstí jen v protisměru. Na dvacátém devátém kilometru se nacházel příhodný přístřešek, tak jsme se naobědvali už o kilometr dříve. Na místní mapě jsme si prohlédli, jaký kus cesty nás to vlastně ještě čeká, vyměnili zpocené ponožky za čisté a posilnění pokračovali v cestě.

Přestože jsme za sebou měli už více než polovinu trasy, tak byla většina z nás velmi hyperaktivní a ať už jsme závodili s Pomerančem nebo kradli čepice, vůbec to nevypadalo, že by nás vůbec někdy mohly bolet nohy. Cestou jsme potkali zajímavou něco-jako-křížovou cestu a kostelík, místní rozcestník nás ale pěkně zmátl – měli jsme za to, že ze zhruba patnáct kilometrů vzdáleného Jíloviště už jsou to na koncovou autobusovou zastávku na Zbraslavi pouze tři kilometry, rozcestník ovšem ukazoval pět. Nenechali jsme se tím ale rozhodit a kráčeli jsme dál. Okolo třicátého pátého kilometru nás opustila Anička, protože večer ještě něco měla.

Posledních deset až dvanáct kilometrů nás poněkud

zpomalila tma, dokonce jsme jednou na chvíli ztratili značku. Většina z nás ale byla stále velmi živá a únavu na nich nebyla znát. V Jílovišti jsme se i přes to, že už jsme byli minimálně o pět kilometrů dál, vyfotili se čtyřicítkou a s vidinou domova pospíchali vstříc Praze. Poslední kilometry už byly těžší, a když jsme se vynořili u silnice a autobusové zastávky, všichni jsme jásali. Nastala krátká chvíle, kdy jsme si nebyli jisti, zda už jsme v cíli, protože se zastávka jmenovala jinak, než bylo na rozcestníku, ale Pomeranč nás ujistil, že to měřil právě sem a Zbraslav – Baně jsou opravdu až o dva kilometry dál. Protože nám autobus jel za půl hodiny, rozhodli jsme se počkat. Odpočívali jsme, dojídali sladkosti a po půlhodince čekání nadšeně mávali na přijíždějící autobus. Za dvacet minut už jsme byli opět na Smíchovském nádraží, kde jsme se rozloučili, letošní padesátku slavnostně ukončili a vydali se pořádně vyspat domů.

Uzle, uzle, uzle...

Pomalu se nám začíná blížit mistrovství v uzlování. A tak je načase začít trápit uzlovačky. Ukáži vám několik uzlů navíc a kdo je ukáže Elišce uvázané, nějaký ten bod do bodování ho jistě nemine.

Eskymácká smyčka – tuto smyčku používali Eskymáci při navazování tětivy na luk, neboť se snadno upravuje její délka

Kličková spojka – tato spojka je poměrně spolehlivá i na kluzkých lanech, pokud mají stejný průměr.

Cestopis z Alp

Pondělí 22. 8.

Probudili jsme se po dlouhé noci, kdy jsme, sevřeni navzájem jako ve svěráku, přežívali útoky stanové plachty, která si na nás za největšího větru lehala. Sára, která se ze stanu propracovala jako první, seznala, že nám uletěla svrchní plachta druhého stanu. Původní zděšení opadlo, když jsme zjistili, že odletěla

jen o kus dál a že se tak zřejmě stalo až v pozdější části noci, kdy už tolik nepršelo.

Obloha se sice ještě zcela neroztrhala a co chvíli se přes hřeben převalil další šedivý mrak, nicméně sebrali jsme odvalu, zabalili stany, přes hlavy přetáhli kapuce a vydali se na další pochod.

Jak se však ukázalo, bezvětří, ve kterém jsme se v zákrytu nacházeli, bylo pouze zdánlivé. Už na rozcestí pod hřebenem foukalo tak, že jsme se téměř neslyšeli a i s těžkými batohy stěží drželi balanc. Když jsme se pak konečně přes kamenité suťovisko dostali k rozcestníku, u kterého jsme v sobotu hřeben opustili, seznali jsme, že dnes hřeben přejít nemůžeme. Vítr byl tak silný, že normální chůze nebyla možná, a i když nám hukot rval slova od úst, rychlými posunky jsme se domluvili: Vracíme se zpátky.

Strávili jsme tudíž další odpoledne v závětří o sto metrů níž. Abychom si vylepšili náladu, dopřáli jsme si netradiční teplý oběd a odpoledne uspořádali menší vycházku po okolí – prošli jsme si několik okolních nižších vršků a hřebínků, kde vítr nebyl tak útočný, a cestou zpátky se prolezli stometrovým pásem nepropustné kleče, kterou jsme zdolávali s kamzičí vervou.

Jediný, koho jsme za celý den potkali, byli dva poutníci s trekovými holemi na vzdáleném hřebeni, kteří si nás krátce zkoumavě prohlédli a pak zase zalezli

za obzor. Podle všeho je naše stany moc nezajímaly – i tak je ale Samara stihla vyfotit a my je mohli zkoumat hezky nazoomované.

Po teplé večeři (dvě teplá jídla denně, kdo to má?) jsme opět ulehli a za bučení krav (krávy tam s námi byly celou dobu, jen jsem vám o nich dosud neřekl, spali jsme totiž uprostřed jejich pastviny) přemýšleli, jaký je asi osud čtveřice z Třebíče, která se na hřeben vydala předchozího dne.

Která Barbora je nejdrsnější Barbora na světě? A který Petr je fakt týpek? Dočtete se v lednu!

Simča se ptá...?

Někteří z vás si možná všimli, že v posledních několika číslech se tato rubrika neobjevila, i přesto, že jsem se vás na výpravách ptala. Důvod je jednoduchý. Otázky a vaše odpovědi se sem jednoduše nevešly. Ale abyste neměli pocit, že jste byli ochuzeni, v tomto čísle si budete moct přečíst některé rozhovory z letoška.

Která činnost z těch, které jsme dělali na Vraní se ti líbila nejvíc?

Mája: Matematiko mě zaujalo, celkem mi i šlo. *Kryštof:* Běhání s čínskýma hůlkama a skleněnkou, dost mě to bavilo. *Tea:* Mě bavilo matematiko, protože ho znám a hrajeme ho na matice, takže mi to docela i šlo... Poměrně. A taky nošení kuliček čínskýma hůlkama, ale to mi šlo jakž takž. Spíš ne. *Sára:* Trojnožka! *Matěj:*

Trojnoha, to mi šlo. Teda ne. *Jóňa*: Asi dělání ohně z krabičky od sirek. *Štěpán H.*: Foukání ohně. Nebo taky chození ve štole a hádání na témata. *Julinka*: Zapalování ohně ve vzduchu byla sranda. *Esterka*: Jedení oběda, opejkání buřtů a pak vybírání draků, málem jsem tam umřela zimou. *Johanka*: Já ráda spím.

Co říkáš na svého nového draka?

Mája: Strašně dlouho jsem si ho vybírala, ale pak mi byla hrozná zima, tak jsem si nakonec vybrala takového modrozeleného. Jmenuje se něco jako Orkatrox. *Kryštof*: Vybral jsem si ho, protože je hezkej. Je zelenej, jsem s ním šťastnej, protože má hezký zoubky. Jmenuje se Curaprox! *Tea*: Je takovej modrej a má nejspíš něco s vodou. Je u něj lod'. Vybírala jsem ho dlouho, ale mně se líbí. *Sára*: Je zelenohnědej a jmenuje se Lucolus. *Matěj*: Je slabej, nevím jak se jmenuje a vypadá jako Tlachapoud, to je příšera. Je zelenej, takovej mechovej. *Jóňa*: Jak se jmenuje si nepamatuju, je celej černofialovej, na černým pozadí a je hezkej. *Štěpán H.*: Jmenuje se myslím nějak Brunoflix. Je fialovej, za ním je něco podobnýho měsíci a je pěkněj. *Julinka*: Můj drak je zelenej, lítají kolem něj ptáci, za ním je nějaký moře. Pojmenovala jsem ho Drak Konzervant. *Esterka*: Je krásnej a je fialovej, proto jsem si ho vybrala. *Johanka*: Je fialovej a jmenuje se Tlachapoud.

Jak vypadá tvoje dýně? Co s ní budeš dál dělat?

Johanka: Byl na ní netopýr s měsícem a hvězdičkama, ale vyhodila jsem ji, protože by moc dlouho nevydržela. *Matěj:* Vyřezal jsem do ní 3 obličejy, ale už dávno skončila v koši. *Boni:* Vyřezal jsem 2 obličejy, snažil jsem se, aby byly co nejděsivější, ale jeden vypadal spíš roztomile, než děsivě. A potom jsem s ní mrštil do kompostu a rozdělila se vejpůl. *Máťa:* Vyřezal jsem ducha a pak jsem ji rozmlátil a zahodil. *Mety:* Roztomilý obličej a už jsem ji hodila na kompost. *Mája:* Dýni s náním „Nejsem dýně“. Cestou na vlak jsem ji ale rozbila, tak jsem ji nechala v lese. *Julinka:* Mám Hercula Pumpkinrota a plánuju si ho vzít domu a mít ho tam tak dlouho, dokud mi neshnije. *Kryštof:* Vyřezal jsem obličej a asi ji syrovou sním. *Eda:* Ducha, jíst ji nebudu. Jinak si ji necháme doma, jestli se jí nic nestane. *Štěpán V.:* Takovej divej obličej, ale už jsem ji vyhodil.

Co se ti líbilo na celodeňáku?

Johanka: Asi ty skály... Ne, to zábradlí, jak se po něm dalo klouzat. *Matěj:* To, že Edík nesl nejdýl batoh. *Máťa:* Skály no. *Mája:* Ten průvodce na lodi u jezírka v Adršpachu. *Julinka:* Asi to, že jsem si myslela, že jsem ztratila rukavice, tak jsem tam s Pomem běželi zpátky a nenašli jsme je tam. Potom jsem je našla na dně batohu. *Kryštof:* Skály a to velký jezero. *Eda:* Celej ten výlet a když jsme šli kolem těch skal. *Štěpán V.:* Všechno... Ale nejvíc ty skály, ale taky jezero.

**Co jste vařili se skupinkou jako společné jídlo?
Které jídlo ti chutnalo nejvíc?**

Máta: Lívance jsem vařili. *Mety:* To radši nebudu říkat. *Mája:* My jsme vařili pečený těstoviny se sýrem a paprikou (*Mety:* A pudink!) a počkej! A pak ještě zeleninu s bylinkovým a k tomu dva druhy pudinku – kakaovej a vanilkovej s lentilkama. *Julinka:* Lívance a lívance! *Kryštof:* Vařili jsme pečený brambory a zákusek pudink. A nejvíc mi asi chutnaly všechny. *Eda:* Lívance a lívance. *Štěpán V.:* Kari s rýží a chutnalo mi všechno.

Eliška (728 467 049)
Jenda (799 790 244)
Pomeranč (720 358 010)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

